

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Середы и Суботы (крѣмъ роукныхъ святъ) о 4-84 годикъ по полудин.

Редакція и администрація подъ Ч. 15 плицъ Маріявскій.

Експедиція для мѣстоцевыхъ предплативѣхъ уряджена въ друкарни Т. Шевченка (улицъ Крива Ч. 2 на Г-вѣкъ поверѣт).

Вѣдъ листы, посылки и рекламация належитъ пересылати подъ адресою: редакциі и администрациі „Дѣла“ Ч. 15 плицъ Маріявскій.

Предплата на „Дѣло“ стоить:
на цѣлый рокъ . . . 8 зр.
на полъ року . . . 4 зр.
на чверть року . . . 2 зр.
Предплату належитъ пересылати франко (наилучше почтовымъ пореказомъ) до: Администрациі час. „Дѣло“.
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. ѣтъ однаго строчки печатков.
Рекламация непечатанъ вѣдъ ѣтъ строча.
Рукописи не звертаются толькы на попередне застереженъе.
Подписное число стоить 10 кр. а. в.

ЗАПРОСИНЫ ДО ПРЕДПЛАТЫ на рокъ 1881.

Съ надходячимъ новымъ рокомъ просимо о якъ найскорше надсылити предплату на слѣдуючій рокъ 1881, щобы могли мы вчасно означити накладъ и уладити точну высылку.

Предплата на „Дѣло“ стоить:
въ цѣльй Австрій: За границею:
на цѣлый рокъ 8 зр. на цѣлый рокъ 10 зр.
на полъ року 4 зр. на полъ року 5 зр.
на чверть року 2 зр. на чверть р. 2 зр. 50 кр.

Предплата принимается ѣтъ каждого часу.

Съ новымъ рокомъ буде выхидити Библиотека найзнаменитшихъ повѣстей по 2 печат. аркушѣ каждого 15го и послѣднего дня каждого мѣсяца. Предплата на Библиотеку найзнаменитшихъ повѣстей чвертьрочно 1 зр. 25 кр., пѣворочно 2 зр. 50 кр., цѣлорочно 5 зр. а. в. Для предплативѣхъ „Дѣла“ и „Зорѣ“ обнижаеся предплата на Библиотеку на 1 зр. чвертьр., 2 зр. пѣвр., 4 зр. цѣлор. Ви Читателѣ „Дѣла“ зможутъ за чвертьрочною доплатою лишъ 1 зр. майже шо тыждня получати аркушѣ дуже займающихся повѣстей.

Щобы означити скѣлькѣсть накладу Библиотеки повѣстей, просимо о вчасне заовѣщенъе еще передъ новымъ русскимъ рокомъ. Такожъ просимо о якъ найскорше вырѣшанъе всѣхъ залежностей.

Выборы посла

зъ селянской группы Станиславѣвъ-Галичъ.

Выборы посла до сойму краевого зъ селянской группы выборного округа Станиславѣвъ-Галичъ зѣстали наконецъ розписаны на день 27 свѣчл (8 л. жотого) въ вторникъ 1881.

Важности сихъ выборовъ не потребуею, здѣсь, ближе пояснитъ. Тожъ звертаючи увагу на вызначеный рѣшени сѣхъ выборовъ, ѣтываемъ до всѣхъ явившихъ Ви Родичѣвъ Станиславѣвского и Галицкого округа выборного, щобы за-

вчасу приспособилися до надходячихъ выборовъ и сполученными и единоподушными силами старались перевести выборы въ користь руского народа, который потребуе равныхъ, трудолюбивыхъ и свѣтлыхъ заступниковъ для обороны своихъ правъ. Въ рвшучѣй хвѣни повинны устати всѣ непорозумѣни або особистѣ амбициі, а чувство правдивого патриотизму повинно удержати въ рукахъ русскихъ выборѣвъ повну солидарность, безъ котрой годѣ надѣтиса якого нибудь успѣха. Якъ одинъ мужъ стѣйно на сторожи нашихъ правъ, вчасно усторониймо всякѣ незаконный перешкоды, вырозумѣлостію и згодою скрѣпѣмъ нашей силы, а памятаючи, шо тутъ ходитъ не о особисту почестъ але о загальне добро руского народа, користаймо зъ сумныхъ досвѣдовъ минувшихъ часѣвъ и заявѣмъ нову силу нашу выборовъ руского посла.

Audacter calumniare.....!

I.

„Гонимъ за медведемъ, а заца встрѣлимъ“ — тую приповѣдку народну дуже живо нагадуе краковскій „Czas“ своею писаниною о Русинахъ. Довго мучився сей подобно оциѣозный органъ, зъ якого боку надгрзти твердый орѣхъ „русской справы“ — и таки попалъ на свое: „Stugłowa hydra“ — якъ звычайно польскій дневники называютъ справу Русинѣвъ — „złow rodniość głowę“. Польскій дневники перекажались, шо тая стѣлько развѣт поборована и вже мало шо не за помершу оголошена Русь ожила новымъ житьемъ. Давный арсеналъ польской журналистики на тему централизму, „тѣсѣвъ и пасовникъ“, противавтопомичныхъ стремлѣнъ Русинѣвъ и т. п. бувъ вже въ части выстрѣланный, въ части на стѣлько збгивный, шо не давъ зъ себе никакого ефективного огню противъ нацидного вѣча Русинѣвъ. А тутъ конче треба було пустити яку ракету, щобы

закрити немалый для польскихъ шовинистѣвъ горизонтъ Руси. По довгихъ хлопотахъ попалъ наконецъ „Czas“ на новый, хоть вже не въ першій разъ уживанный способъ, который въ довголѣтній практицѣ „Czasu“ неразъ вже уживався и то не безъ успѣха. Сей способъ мѣстится въ латинской приповѣдѣ: audacter calumniare, — semper aliquid haeret. Та ледво кто жѣбгы додуматиса, шо такого выгадавъ „Czas“. Въ приказѣ сказано: „чого слѣвны не побачитъ, то выдумле“, але чога вже не выдумувала на Русинѣвъ галицко-польска преса?! Була вже и Москва и шизма и централизмъ и всякѣ „измы“. Оригинальность не творить сильной стороны галицко-польской пресы, тожъ и не диво, шо „Czas“ въ своихъ хлопѣтъ сажувъ зновъ до „колчана — измѣвъ“. „Zachcianki socyjalistyczne“ — ось тая стрѣла, котрою задумавъ подобно оциѣозный „Czas“ извити Русь с. е. тую „hydry stugłową“. Цѣла оригинальность выдумки „Czas-у“ въ томъ, шо ѣтъ почавъ шукати „socyjalistycznych zachcianek“ въ навѣтъ смѣшно сказати, добродушнѣй, широ-австрійской и львовской брошурѣ, якою естъ книжочка о. Д. Танячкѣвича: „Цесарь Юсѣвъ II и народъ рускій“ — выдана товариствомъ „Просвѣтою“. Книжочка выказуеца заслуги и добродѣйства для руского народа австрійского правительства, Цесаревны Маріи Терези, Цес. Юсѣва II — и социализмъ, се така противорѣчивость, котрой може неповстѣдитиса толькы такъ до крайности заслѣвлена и тенденцийна галицко-польска преса. Мы не страхаемъ войти въ разбѣръ „cztergyspaltowego aktu oskarzenia „Czasu“ przeciw Rusinom“, якъ страхався „Czas“ передъ рускими резолюциями, и подымо нашимъ читателямъ сущность сей жалобы.

Чимъ именно насъ бути посла дужки „Czas-у“ тая книжочка винною въ социализмъ? Ого задѣ слѣдуючыхъ причинъ: 1) шо въ нѣй згадано о самостоятельности Руси за русскихъ князѣвъ;

2) шо згадано о борбѣ Руси съ Польшою и о борбѣ козаковъ; 3) шо названо австрійске панованъе „всѣлѣйшою бувалциною“ Русинѣвъ якъ панованъе Польщи; 4) шо Цесарь Юсѣвъ II освободилъ русскихъ „хлоповъ ѣтъ гнету панѣвъ“, и 5) шо народъ рускій надѣся подѣ австрійскимъ правительствомъ на лучшу свою будущность. Ось и всѣ точки сего акту „oskarzenia“ противъ Русинѣвъ о — социализмъ! Ви Читателѣ могутъ недоверити и усмѣхатиса на такой „актъ“, але тыжъ не менше подобно оциѣозный „Czas“ выводитъ на тыхъ подставахъ, шо „Józef II stworzył w Austrii tę nieszczęsną sprawę ruską (отже вже не Стадионъ! шо за великодушность признана!), co w sto lat po jego rządach miała tak groźnie wyrosć wrog i niebezpieczna dla całości i bytu monarchii Habsburgów, co przemienić się miała w dwugłową potwór panslawizmu i socyjalizmu!“

Дальше наводитъ „Czas“ выразный слова зъ сей брошурѣ: „То наша мати Русь! Така и си сила. Чомужъ не збѣднати тѣ головы рускѣ (wszystkich Rusinów), шо ихъ мовѣ маку, разомъ, хочѣмъ то були самѣ хлѣбскій души? Чому тѣ марнуватиса?... коли выйде разъ той лѣвъ на гору, коли побѣде народъ рускій свою роботу высити сву все поклонитиса, бо ѣтъ хоче жити своимъ интомымъ рѣдкимъ рускимъ духомъ „у користь братѣвъ Славянъ, у користь цѣлого свѣта“. „On jest prawdziwym człowiekiem!“

На подставѣ тыхъ повывриванныхъ и порозрызванныхъ слѣвъ киче „Czas“: „Якже тѣ слова живо нагадуеца несвой ерамы, котрѣ ѣтывались о уха подчасъ певныхъ памятныхъ процесѣвъ!“ (Процѣсь краковскихъ социалистѣвъ!) На тѣй подставѣ киче „Czas“: Polizei, Polizei! Справдѣ булѣбы дуже кочнично, колибъ не було зарозомъ и дуже сумно.

(Конецъ статьи)

ВЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ.

Образокъ зъ галицкого жита.

III.

(Далше)

„Та оно в таки правда, шо лучше миритиса, якъ битиса“, говорили господа. „Вже намъ тѣмъ процесѣмъ черезъ вертъ лѣхомъ льютъ. Давно то ѣ процесѣвъ не знали, та лучше жили.“

„Отъ якъ бы такъ одна сторона троха поступилася и друга, такъ таки бы може вывели кѣнца.“

„Такъ, такъ, треба поступитиса“, ошався п. Сементъ.

„Та нѣе ѣ не богато чимъ поступатиса. Доходилася мы съ тымъ процесѣмъ. Найже мало шо не до шебрачон торбы. Найже хочѣ по половинѣ стѣло на нашѣмъ.“

„Якъ по половинѣ? Хибажъ наша неправда?“ ошався янѣкъ смѣливишій.

„Та где тебѣ тѣмъ правды шукати?“

„Громада не поступитиса“, ошався ктокъ вѣблѣосомъ.

„А треба поступитиса“, ошався п. Сементъ, „бо толовѣно муру не розбѣвѣши.“

И нѣево почала толкуватиса про тов, якъ бы заскити нову раду громадеку.

Оттакъ ѣшли разговоры по цѣлымъ вѣдѣмъ. Шо недѣлѣвъ, шо свѣтъ, збиралася шизма громадянъ и радилася. Въ Голошатахъ мовѣ бы подѣвало лѣтнимъ вѣстромъ

и заворушило не давно ще свѣдѣну громаду. А тымъ часомъ и Мошко не заспаивъ свои справы.

Онъ змовився съ паномъ Баушкѣвскимъ, щобы спусетити цѣну горѣвки и тымъ принадити громадицѣ до коршмы.

„Най страху“, ѣтказавъ Баушкѣвскій, „я на своимъ поставлю! Досолю поновѣ до живого, а громада буде танцювати, якъ в ехому! Давай, Мошку, горѣвку хочѣ за полъ-дармо! Най знае той проклятый świętojużec, шо и панъ! Давай горѣвку, заводѣ музани, най цюте и танцюеце, щѣбъ ажъ водурѣли.“

„Со за głupie prawo — ten patronat“, говорилъ во хмѣлѣ панъ Баушкѣвскій ударивши кулакѣмъ о стѣлъ. „И тебѣ в того пона цѣвкимъ чинѣмъ не можу побѣтитиса! Ого жѣнѣ право! Шо жѣнѣ зъ тязого права?! Давъ и прощало и тебѣ не побутитиса жѣнѣ сего рѣшака! Я волѣтѣрѣ, и панъ, а тебѣ в терни заклятого шизматизма у себе! Ты думаешь, Мошку, шо ѣтъ такъ въ добра кашкуе горѣвку пити! Го, го! То шизма, такъ! То шизма! Отъ и недавно читавъ въ газетѣ, шо шизматизма не пѣтъ горѣвки и не куритъ тѣтѣноу. Видишь, Мошку, то шизма! Онъ хоче по малу до шизмы довести! И робѣ съ панъ, шо хочѣтъ! Патронатъ! Патронатъ! Добрый жѣнѣ патронатъ! Я роумѣю такой патро-

нать, щобы патронъ мѣтъ право, кождого часу прогнати непочестного пона. Але у насъ въ Австрій все таки права выдумажуть! Nie tak to illo tempore bywało w naszej Polsce.“

И панъ Баушкѣвскій похиливъ голову, якъбы задумався надъ давными часами и паньскими правами. Бѣго зашербѣла дѣшна старомѣселѣ болѣчимъ паньска, повернути право по своей волѣ. Мошко стоявъ коло порога и гладиль бороду, а выдѣлъ веселѣть грала въ его отахъ. Онъ обчислювалъ въ своей хитрой головѣ, ендѣлько выдѣлѣтъ потитне ѣтъ тебѣ зъ аренды, якъ панъ спусетити горѣвку за полъ-дармо.

„Мошку!“ гримзуеъ Баушкѣвскій по хмѣлѣ, якъ бы въ сну пробудившись. „Отъ нѣлѣтъ не жѣ для пона мелѣна въ жѣнѣ! Памятай, щѣбъ ты не зашизмѣ и приторщи ѣбѣца вымотити для пона. Най шумѣе своего права мелѣна, где хочѣ. То була моя лѣвка, а не право! Якъ же жѣ на удры, то на удры!“

Мошко иньенъко поклонився и зновъ поглядѣлъ бороду. Се жѣ въ него шизмъ польскій тигръ!

„Памятайте, Мошку, шо жѣнѣ робѣти. Сементѣвои Квашиньскому естакѣ, шо най надѣеца на мою лѣвку. Якъ треба ему дровѣ, и естакѣ лѣвничѣмъ, щѣбъ выдѣлѣтъ ему лѣтру. До в. Гулийпольского

напѣшу. А памятай жѣнѣ, якъ Макоговъ не буде жѣнѣ ѣбѣтѣтъ, то твои пѣвѣа останутѣ въ моихъ рукахъ. Хлопѣкъ можѣтъ ѣбѣтѣтъ ѣтъ мене даруки зъ лѣва и позволенъе на пасовникѣ, але якъ для кого. Памятай же!“

„Слушаю мене — вѣльможного пана. И якъ паньского ока буду вымѣнувати.“ И Мошко повернуеца до коршмы вѣселей и цѣлѣвнѣй.

По сѣлѣ ескоро разнеслася чутѣа, шо въ коршмѣ подешѣлѣла горѣвка. Зъ сѣлѣднихъ сѣлъ тѣхцѣмъ наѣдули еселѣне до голошѣтского арендѣри кушувати горѣвку. Коло голошѣтенои коршмы по чѣрѣкѣ задрѣкувалися переѣвѣкѣ фабры. Чужѣй лѣвѣ заповѣдали голошѣтенку коршму. Съ годѣмъ-перѣгодѣмъ гдее полѣе тайкомъ почали и голошѣтскѣ господарѣ заглядѣти до коршмы. На Зелѣнѣи Сѣнта принадѣтъ правникѣ въ Голошѣтахъ. Въ недѣлю въ саме полудне заграли музани въ голошѣтскѣй коршмѣ. Заграмонѣли голошѣтскѣй есривѣка на все село, задрѣкувалися цѣлѣвѣмъ, загудѣло брасѣтѣлѣне рѣшетѣ, ажъ луна пѣрѣѣла по широкой голошѣтскѣй долини. Парубѣки и дѣвчѣта етѣвали съ далѣку и прислухувалися, якъ выправѣтъ есривѣтѣки, якъ гѣтѣеца тѣ брасѣтѣе рѣшетѣ, якъ суде бѣевола, якъ телѣвѣнѣеца цѣлѣвѣмъ. Въ Голошѣтахъ давно нѣе не було тутѣи нѣевои музани. А тебѣе рѣ-

Смирно залытанье до официальных представителей короны.

(Далше.)

Але чий так анормальне положення може бодай удержатися in statu quo, чи оно съ розвиткомъ руско-народной сѣдмости, ба навіть безъ того, съ простымъ розвиткомъ всѣхъ правыхъ справъ и отношенъ, съ природнымъ побольшенемъ числа населеня, — не муситъ конеквентно развиватися дальше и то аж до герметичного асекорупшена одной стороны противъ другой? А за симъ, чи потребуемо еще тутъ писати цѣлу исторію бюрократіи, ея твореня, развитія, панованя и ея борбы съ сепаратистію, въ якѣй то борбѣ остаточнѣ вивраждѣ заведѣды муситъ упасти бюрократіа, але вычайнѣ не скорше, доки dotychnoю людности и землѣ не доведе до краю пропасти? Въ такъ далеку и неспину будучи бы мы шпротѣмъ сигати не потребуемо: мы останемося на близшой майже теперѣшности, и запытаемо: вичиень буде могла тая, такъ прогрессивно себе бѣт руского населеня отдѣляюща администратіа, сповнати хотѣбы головну часть евои вадати: удержаня Короны въ постоѣнной сѣдмости о положеню, опини, потребѣхъ и чувствѣхъ того руского населеня? Чийъ то далеко еще до того, щобъ вгаданыи выше прикладъ, — зачернуваня урядовыхъ информации отъ Gazety Narodowej — въ отношеняхъ до руского населеня ставса дѣйствно системою, оборотачуюю всѣ органы правительства, отъ найвысшихъ до найнизшихъ, системою цѣлои кравон администратіи? И чи не може при такѣй системѣ и за вгаданымъ однимъ прикладомъ, статися такъ, що и. пр. вѣдомостъ о резолюціяхъ „руского народног вѣча“, въ Львовѣ достанеса насампередъ простою дорогою до російского правительства въ Петербургѣ, въ оттѣмъ дальше (але ише съ догодною въ давѣй шилѣ тому же правительству, препарации, наглядно додѣлюемо, будытобы*) „w Galicyi w gminach, gdzie ludność przeważnie raska, wszystkie przedmioty szkolne są wykładane po rusku, a we Lwowie i niektórych miastach wschodniej Galicyi istnieją średnie zakłady z wykładowym językiem ruskim“ до російского официалного „Herolda“; отъ „Herolda“ до не менше, хочъ въ вишней стороны, официалного кравьского „Сзас-у“, — а доверса въ отъ черезъ Львовѣ и „паньску“ улицы — до Вѣдни? и то мимо того, що о вгаданыхъ резолюціяхъ могли бы

органы тутешной администратіи повѣдомити вѣденыскі еферы далеко простѣйшимъ способомъ, черезъ предложенне пытань въ рускихъ устѣ, выходячихъ по Львовѣ, а о томъ, чи въ громадахъ „переважно рускихъ“ учать „выключно рускимъ“ выномъ „всѣ предметы школьнѣ“, и чи въ „гденкихъ мѣстахъ по за Львовомъ“ существуютъ „серодній школы (ревалій и гимназій) съ „выкладонимъ выномъ рускимъ“, — могли бы освѣтити Вѣдены далеко правдинѣше вѣстній позиціи рускихъ громадъ Калуского и Долинского повѣту противъ заведеню польского языка въ чисторускихъ школахъ, колибы толькѣ тыхъ петицій кравна администратіа не заховала у себе въ актахъ, очевидно для тыхъ выразнѣйшого намаркованя свога становища, занитого противъ рускон народности и ея языка.

Чи, — скоро рѣчи добѣдутъ, бо добѣти муситъ до того (а хочемо на теперъ еще вѣрити, що говоримо доперва о близшой будучности), — кравна администратіа, такими вѣрными информациями, подолити великѣ заслуги, не кажемо иже, для администрованого краю, але — передъ Короною? Чи, якъ довго таяж администратіа, въ своѣй лингвистичной немощи до бевосередного порозумѣня, зауджена буде на то, намѣстѣ просто въ жерела свои информация вглядомъ руского населеня зачерпувати черезъ перекладчикѣвъ, отже толькѣ въ другой або третей руки, — не буде заведѣти такъ важне отношеня, якимъ есть отношеня тримиліонного народа до Короны, отъ доброй або и алой волѣ такого першого-лѣвшого, кравного або и заграничного перекладчика?

Повторяемо: мы хочемо вѣрити, що говоримо еще толькѣ о — будучности. Але не мы такѣй вѣры, котрой бы при доброй волѣ добрыхъ людей, не можна въ ницо повернути — фактами; и тутъ мы приходимо до властивого поводу и предмету нашего наголовного запытаня.

Хотъ въ томъ запытаню на першомъ мѣстци займемося кравьскимъ „Сзас“омъ, але властивый предметъ своко до сегодѣшнѣ выходитъ далеко по за обручъ кравьской парافیи и Станчикѣвскихъ вѣгилѣвъ, — такъ далеко, що заслугу на то, щобъ мы въ той справѣ розмовилиса пованю съ нашою кравною администраціою.

Кравьскій „Сзас“ має своихъ постоѣнныхъ корреспондентѣвъ такъ въ министеріальныхъ бюроахъ въ Вѣдни, якъ и въ ц. к. амбасадахъ рѣжныхъ заграничныхъ столицѣ; его информация о справахъ трактованныхъ еще доперва въ министерствахъ, бувають добры и вѣрны; его вѣсти, поданыи о намѣрюваныхъ че-

резъ высокѣ еферы вѣденыскі и львовскі кровакъ, телеграфуются варажъ до вѣденыскихъ великихъ газетъ — и майже николи не свѣтлыаютея съ урядовымъ dementi. Однимъ словомъ, „Сзас“ есть признанымъ т. зп. официалнымъ органомъ правительства иже отъ цѣлого числа лѣтъ, — а отъ минушого лѣта еще и специалнымъ органомъ и. министра дра Дунавского. Ктобы о томъ послѣдомъ, специалнымъ его министеріалнажѣ до недавна буть еще сомнѣвался, того мусѣли повести въ блуду тѣ, въ послѣднихъ часахъ поднятѣ, богатырскій уевлѣн, съ якими „Сзас“ защищавъ финансове ехрѣве вгаданого министра супротивъ неавѣстныхъ намъ близше вороговъ: що дня троха не черезъ цѣлый тыждень, умѣщуваній були въ „Сзас“ѣ, обширий славоелоніи того ехрѣве, котре, якъ всѣ адооровѣ въ нашого 20-лѣтнего житя парламентарного азнаемо, не есть и (включно послѣднимъ) не було николи що инше, якъ толькѣ зобраній черезъ подрядныхъ рахунковыхъ урядничѣвъ и черезъ нихъ самыхъ систематично уложенѣй цифры бюджетовѣй, выголошенѣй черезъ dotychnoгo п. министра финансовѣ въ парламентѣ, конечно съ отповѣдными до оказіи реторичными фигурами. Такожъ и мы не маемо ничого закинути въ мѣсть и. министра, а навіть не беремо за але „Сзас“ови его шильон и вѣрнѣйш прислужности. Мы констатуемо толькѣ фактъ, що газета, котра съ такимъ пожертвованемъ редакціонного чорнила и читательской вытрималости своихъ абонентѣвъ, освѣдує славу реторичныхъ фигурѣ, черезъ министра въ одній промовѣ ужитыхъ, муситъ буть высокоофициалнымъ органомъ того министра.

Скоро толькѣ той министеріальный органъ съ днемъ 10 грудня с. р. довершивъ цѣлого того подиугу, отдавши такимъ чиномъ що паньске — своему панови, — такъ варажъ на другій день, дня 11 грудня с. р. Ч. 284, на томъ самомъ, тепломъ еще по славословіяхъ мѣстци, умѣстити испуный артикулъ, въ котрого мы иже выше одинъ цитатъ о Herold-ѣ подали, — посвященный отъ вѣротнѣй, славословію, о пераціи Русского народа, операции, котра насъ, Русинѣвъ — въ уваги, що поставлено ихъ (хочъ толькѣ въ антивѣстѣ) въ такъ блявжкѣ еусѣдствю до такъ великого министра — мусѣлабы наповнити гордостію, а въ кождомъ случаю развеселити, — колибы насъ въ того жартобливного настрою не выпровадитъ нагло послѣдній уступъ того артикулу, редакціою „Сзас“-у, очевидно для большого еффекту, грубшимъ друкомъ отаваченый.

Скоро той уступъ — на велике наше замудоване — перепустила кравьска ц. к. прокураторія, — то и мы осмѣляемося дословно подати нашимъ рускимъ читателямъ то, що польско-министеріальному „Сзас“-ови вѣльно було дня 11 грудня 1880 публично выголосити такъ о Коронѣ, якъ варажъ о рускомъ, той Коронѣ подданомъ тримиліонномъ населеню Галичины. „Сзас“ ише:

„..... Rusini, zamiast wyrażania skarg lub przesadnych żądań, niech zużytkują swobody, jakie posiadają, a wspólną pracą w kraju i państwie w duchu autonomii i zgody społecznej i plemiennej: oto jedyny program i pewny środek odzyskania ufności, którą Rusini galicyjscy utracili tak w obec Słowian raskich, jak w obec Korony, — a szczególnie w obec tych stronictw polskich, które były zawsze skore do zgody i ustępstw, żądając jako jedynę rękoiemi tylko dowodów przywiązania do wiary ojców i języka ludowego.“

Колѣ тутъ въ имени пануючого польского сторонництва выражено претенсію до патронату надъ вѣрою „нашихъ отцѣвъ“ и нашою, то мы, въ XIX вѣку, въ сто лѣтъ по роадѣленю Польци, можемо въ такомъ дитиничномъ претенсіи толькѣ усмѣхнутиеся. Коли дальше тои пануюче сторонництво такъ печально вызває насъ до захованя свога народногo языка — уважте добре: то саме сторонництво, подѣ которого панованьемъ

права того языка щедренно допчутен на цѣломъ томъ обшарѣ, где той языкъ шукѣя свогo послѣдного приближѣня, — коли дальше вызвають насъ тутъ до „wspólnej pracy w kraju i państwie“, а вызываютъ тѣ самѣ, котры выключенне Русинѣвъ въ софму, выдѣлу кравного, рады державной, ба навіть въ радѣ по вѣтговныхъ и громадскихъ уважалн и уважають яко найважнѣйшу цѣль и найважнѣйшій тріюмфъ кождыхъ новыхъ выборовъ; коли вызвають насъ до „zużytkowania posiadanej swobod“, — а въ томъ самомъ Прѣ, ба, въ томъ же самомъ артикулѣ вылиаютея на насъ всю свою жовчъ за скликанье „народногo вѣча“, котре предѣй вичиень больше не було, якъ толькѣ першою ерріозною пробѣю „за ужиткованя“ тыхъ рѣдкихъ „swobod przez Rusinów posiadanych“, то всѣ тѣ первѣднѣ, — очевидно на обаламученне читателѣвъ вѣденыскихъ и славянскихъ съ внутрѣшними справами Галичины необавачкомленыхъ, обчисленѣй, — не можуть насъ ише навіть дивувати. Мы до того способу поюваня съ нами мали иже часъ привыкнути, и трудно впротѣмъ жадати выбору честнѣйшого и шлахетнѣйшого оружія отъ вѣрота, котрый вишого, якъ таке, до борбы противъ Рускому народоу, николи не маѣвъ и не маѣвъ своѣмъ арсеналѣмъ.

Инакше рѣчи маѣса съ подчеркнутыми словами цитованого уступу, котрыми „Сзас“ — публично и за молчаливою, якъ до сегоднѣ, вѣдомостію всѣхъ публичныхъ властей галицкихъ, издаючи тоиъ и поворъ повѣрника найвнутреннѣйшихъ мыселѣй Короны, осмѣляса голосити недовѣрѣя Е. В. Цѣсари Францъ-Иосефа до цѣлаго руского населеня въ Галичинѣ, яко фактъ доверенный, и стоянѣй иже толькѣ що до дальшихъ своихъ наслѣдетвѣ отворомъ до публичной дискусиі.

Заохоченъ тымъ вызванемъ, мы бы могли принять также чинный удѣлъ въ той, не нами, а пануючимъ сторонництвомъ отвореной дискусиі и запустити съ свои стороны въ разжанье, котра евентуальность — аъ становища австрийского патриотизму — булабы печальнѣйшою: чи утрата доверѣя Короны до Русинѣвъ, котрѣ въ найтяжнѣйшихъ для Монархіи часахъ заслужили собѣй наванье „der treuen Ruthenen“, „der Tiroler des Ostens“, — чи протинно, утрата тогой доверѣя до тыхъ патріотѣвъ, о котрыхъ еще до теперъ навіть неавѣстно, въ яку сторону заграничѣ ихъ чувствѣа гомогильнѣй були зверненѣй отъ 1772 ажъ до того памятного 1868 року, въ котромъ они доперва захотѣли станути и станути“ при австрийскѣй Коронѣ? Але намъ Русинамъ, не маючимъ въ радѣ короннѣй своихъ патронѣвъ, не ставляе еще Корона и николи не ставляе такою „рѣчию посолитою“, щобы мы, на рѣнѣ съ „Сзас“-омъ могли хочбы на хвилью узнатися высшими по надъ тои е-лементарне правило политичного такту, котре не позволяе чувства и особу Монарха выволѣкати на арену публичной дискусиі, на тои толькѣ, щобы въ нихъ аробити собѣй догодне оружія для партійныхъ чи то нападѣвъ, чи хочбы оборонныхъ кроковѣвъ.

(Конецъ буде.)

Бесѣда Юл. Геровского,

выголошена на народномъ вѣчу Русинѣвъ 18 (30) листопада 1880.

при умотивованю четвертой резолюціи о внутрѣшней дѣятельности Русинѣвъ.

Высокопочтенне Зѣбраме!

Содержанье четвертой резолюціи, котра находится въ Вашихъ рукахъ, само собою вѣсно, а если и въ мои стороны позволю собѣй кѣлька слѣвъ докунути до неи, то дѣлаю тои для того, мои Панове, щобы повенити становище, въ которого выходнѣй комитетъ, предсѣдаючи Важтую резолюцію.

Въ першихъ трехъ резолюціяхъ, котрѣ Вы иже такъ одноструно одобрили,

лгавлѣсь спочий голоса по всему салу, жовѣ ласкали по сердцю молодыхъ дѣвчатъ та парубѣвъ. У нихъ ажъ затрепѣтали ноги и мимолѣтъ затупѣтали до танцю. Въ коршнѣ, чути було, ивъ самѣ Мошно выгойкувати та выспѣнувати. А музика грала и грала, та такъ солоденыло, такъ акѣбо, що ажъ сердце займало. Кто перешѣдѣвъ по при коршму, останавливался и постушѣвъ до коршмы, послушати тои вѣссон музики. Головитскѣй парубки и дѣвчѣта проходили мимо коршмы, наслушували, въ тихѣ потупѣтали поблизамъ вѣдъ спочий голоса музики, але не зажалиса постушати до коршмы. Старшѣ господарѣ и молодичѣ зачушиши въ дальшѣ музика, усмѣхалися. „Отъ бачѣ, ивъ вѣграе, важное, ажъ просятъ евои жидѣна!“ Та ниго зъ Головитскихъ не йшовѣ на музика. Толькѣ подѣ вечеръ шепѣлао троха чужногo народа въ подальшихъ селѣ. Кто заходивъ до знакомыхъ въ Головиткахъ, а кто йшовѣ навропѣдѣ до коршмы.

У пѣану нѣчь, ивъ иже все затихло по селѣ, голоса спривожѣ, басолѣ, решѣта та цымбалѣвъ гоготѣли по всему салу. Въ коршнѣ чути иже було гамѣръ, свѣшны та крики. Се тоиоутили посторонній люди. Далѣ зашелся и танцѣ: се почала гуляти постороння молодѣжь. Въ пѣану нѣчь цѣла коршма жовѣ ходоумъ ходила

отъ танцѣвъ и свѣшнѣвъ. Гомѣтъ розходивса далеко и широко та лунажъ по надъ вишневими садами, по надъ хатами, по витыми темнотою. По селѣ лаяли собаки дражнѣйшѣ пѣчуванымъ гамѣромъ, крикомъ и музикою. Не одному молодому парубѣкови, не одной молодой дѣвчинѣ не спалося. Музика, що розливалася то вѣссолыми то сумными тонами и бѣвъ перестанку гудѣла въ коршнѣ, будила ише въ мѣрѣ въ молодыхъ сердцахъ, тыгла до себе иже тайною силою, поднимала душу жовѣ бы на широкѣ крыла въ просторнѣй теплай, лѣтний вѣдухъ, и колѣскала молодѣй душѣй середъ пахучихъ свѣдѣвъ та лугѣвъ и зориного неба, несла ихъ у бѣспутѣ, въ незнаюу даль, жовѣ бы въ иже царство русалокъ. Не одна дѣвчина найшла въ хаты и спернѣла на перемѣлѣ наслушувала сеи пѣчуваню музика, для неи такъ чарѣвоню, такъ примамливоню. Не одинъ парубѣкъ не выдержавѣ а наханувши свѣтку на опашни побѣдѣвъ подѣ коршму заглянути крѣвъ было на те диво, на ту гулятику, на ту вѣссолѣсть, що такъ голосно розливалася въ коршмы по всему салу.

До пѣану нѣчи грала и танцювали въ коршнѣ; до пѣану поры гамѣрилан люди подѣ коршмою, шивидѣли по селѣ, а собаки лаяли, не затихали до самого досѣдѣта. (Далше буде.)

Німеччина. Св'яз прускій перервав свои обради 18 в. с. грудня и отголоситъ дальшій засіданя аж до 8 сѣчня. Проектъ закона, маючого зазначити луждъ годоводній горішнього Шлесса, признає между иншими выдатками 10 миліонівъ марокъ на осушенне и наводненне грунтівъ Шлесса; 800,000 м. на регуляцію рѣкъ; 300,000 м. на заложення рѣжнихъ громадамъ; 150,000 м. на поближенне проміжку домашнього и по 1 миліонъ на поближенне кредиту и на школи.

Аситація антисемитскій все еще тривають. Найбільше розхараля уки послѣдня бесѣда професора шкіль розалихъ и Нептисі, котрій 17 с. м. въ безпощадній сподобѣ выступись противъ Жидівъ, опираючыя въ своихъ выводахъ на талмудъ, побѣда котрого, якъ се численними примѣрами ствердиль, Жиды поступають до нинѣ. Въ наследствѣ ови бесѣды, котра кромѣ членовъ ныхъ уличныхъ неспорядковъ вызвала въ цѣлѣй шмечей талъ либерализмъ якъ и консервативній прасѣ гералу полеміку за-суспендиравъ и Генрици въ его урядованю.

Италія. Министръ облімъ вырацоуває плани, послѣ котрого все мужины маюга вправлятися уживати оружя. Во вѣсхъ годовинихъ округахъ потворатотъ комитетъ зложей въ буржюитра и комедантовъ войсковыхъ, котрѣ закладати будутъ стрѣльницѣ и побирати будутъ амуницію и оружя бѣгъ привилегіа. Такожъ запланованъ будетъ товариства стрѣльничѣ, а до кождого зъ нихъ призначенъ буде одинъ офицеръ. Ученики середнихъ шкѣль муотъ учити ся кромѣ гимнастики и муштры такожъ стрѣляти до мети. Въ вышнихъ закладахъ науковихъ будутъ тѣ вправы обовязковъ. Ученики котрѣ не отбули дволѣтнього курсу въ стрѣляно не можутьъ бути одноклассниками. Навѣтъ и старшіи мужины маюга больше ажъ 40 лѣтъ, если только не належать до вѣдѣна, будутъ поклоняны до вправъ въ стрѣляно. Кошта удержаня стрѣльницъ збиранъ будутъ частію зъ оплатъ стрѣльницъ, частію бѣгъ привилегіа. Шо року отбуватися будутъ окружній збори стрѣльницъ а ще три лѣта збори народній.

Греція. Мы вже доносилъ о запросѣ кваномъ судѣ полюбивомъ державъ въ справѣ греческо-турецкого спору о границѣ. Хотѣя державы: Франція, Нѣмеччина, Австрія и Россія згодилися въ засадѣ на судѣ полюбивомъ, — то однакы найновѣйшій вѣсти въ Турци и Греци не ворожатъ ушкѣхъ того суда. Розумѣю, що полюбивомъ судѣ може только тогда бути предпринятъ, коли державы интересованъ, въ сѣмъ случаю Порты и Греци подладутся тому же суду. Найновѣйшій же вѣсти доносятъ, що влассе обѣ тѣ интересованъ державы не хотѣтъ подлатися тому полюбивому суду. Кожиндуровъ, министръ президентъ греческій, заявляя вырацо, що Греція не може отступити бѣгъ рѣшеню конвенціи берлинской, а коли Порты не сповнишь наложенныхъ на не тѣмъ конвенціей обовязковъ, — Греція съ несомно роздѣчно вѣдну, бо буде мати 80,000 войскъ и затѣгне въ Франци значній пожички на кошта войны.

НОВИНКИ.

Посмертна записка. Въ послѣдній вѣстѣ нашомъ часовникъ доносилъ мы о смерти одного зъ першихъ дѣятельнъ Буковинской Руси, с. Василія Прядана. Нынѣ доносимо сю сумну вѣсть гласкии датами зъ житя покойника. О. В. Пряданъ родился 29 сѣчня 1809 р. въ селѣ Суховерховѣ. Въ 1836 р. окончилъ богословскій науку и того же сего року ставъ завѣдательскъ а обѣсѣл въ парохотъ Лашевинѣ, где пробує ажъ до 1866 р. Въ 1848 р. выступавъ яко ренный патриотъ рускій, а въ 1862 р. зоставъ именованій протосекретъ и инспекторомъ шкѣль народныхъ, на котрѣхъ то вози розвивує велику дѣятельность. Покойный митрополитъ Галчанъ покликавъ его въ 1866 р. до Черновца, именовавъ рускии проповѣдникомъ и ексархомъ катедральнымъ. О. Пряданъ занявъ заснованемъ литературного товариства въ Чернівцахъ „Руска Бесѣда“ и политичного „Руска Рада“ и яко предсѣдатель той послѣдней прославъ С. В. Царя о отвореннѣ рускомъ ипазонъ гимназіи въ Коцманѣ. Черезъ смерть с. В. Прядана утратила Буковинская Русь одного зъ годовинихъ борцівъ за народій права. Вѣчна ему память!

Станъ облоги и судѣ доразный въ селѣ Полушановцѣ подѣ Скалатомъ. До нашомъ редакціи зайшовъ перелѣ колыма дини сезанинъ зъ села Полушанови и розказавъ намъ такій чудий рѣчи, якъ творить въ селѣ Полушановцѣ тамошній дѣячъ Жидъ Розенштокъ, що ажъ коростъ по тѣлѣ проходить и пытаєсь: „какъ же се може бути, чтобы нынѣ шокъ такого дѣлалось на нашѣй Руси!“ Сезанинъ зайшовшій до насъ зовѣса Йосифъ Гачинской, Русинъ лѣт. обрѣду, и бѣгъ прихвѣлъ до Львова шу-

кати рады и правды во Львовѣ противъ Розенштока, оскорбившого его и его батька. „Дня 23 лѣшня с. р.“ — розповѣдавъ намъ Гачинской, — „выхвѣлъ я съ батькомъ въ поле и знайшли мы по дорожѣ позашенный кусокъ дерева; мы тѣе дерево взяли до дому. Розенштокъ вчоромъ казавъ захвати ефѣрамъ на наше обѣдѣ и забравъ все наше дерево въ партоости до 40 зр. Около побѣночи напали наші дѣмъ молодой Розенштокъ съ двораками и заважали мене и батька насилемъ затааскали до двора, звязанныхъ вкинули на нѣчь до хлѣба, а на другій день дали менѣ 40 бубнѣвъ а батьку 90 бубнѣвъ и 2 зубы вытовкли. Vivum perpetuum зробивъ на другій день дѣкаръ въ Скалатѣ и Тернополѣ. Мы о цѣломъ фактѣ доносили к. к. прокуратори въ Тернополѣ, а тѣа отступила справу Скалатскому судуви поштовому, котрѣй доверна, здася, въ пошлѣство аудіенциі моси у Найновѣйшого Пана у Львовѣ, засудивъ Розенштока на заплату 10 зр. або 2 дни арешту. До розправы той въ судѣ скалатскомъ мы не були зазначенъ ни свидѣки. Адвокатъ нашъ выѣсъ противъ того засуду рекурръ. Але и Розенштокъ выѣсъ на насъ оспару до окружного суду въ Тернополѣ и судѣ засудивъ мене и батька не за крадѣжъ дерева, але за то, що мы анализовши его не завѣдомили войта, на арештѣ по 8 днѣвъ.“ Йосифъ Гачинского справилъ мы до надпрокуратора Ви. и. Зданьского, котрѣй съ нимъ протоколъ зробивъ и ажѣврно на ново накаже слѣдство противъ Розенштокови о злочинности нападу, предвиджене въ § 83 и 93 закона карного.

Зъ подѣ Болехова пишуть намъ: Дня 19 с. м. упокоився въ Волеховѣ о. Іоанъ Трембицкій мѣстцевый парохъ, деканъ и совѣтникъ консисторскій. Похоронъ отбувосъ дня 21 с. м. при участи тыоцлугу народа. Покойникъ бувъ ширимъ приклонникомъ руско-народной справы, бувъ членомъ Народ. Дому и Просвѣты и предлагывавъ рускій письма. Въ товарискомъ житю були его сердце и дѣмъ для вѣсхъ отвертѣ. Покойникъ будучи бездѣтнимъ приймавъ до себе сироты, котрѣ выховывавъ. — Сердечный жалъ згромадинѣ надъ его могилю 30 рускихъ священникѣвъ съ крм. о. Готеревскимъ, 4 лѣт. священникѣвъ и всю мѣстцеву и околичну интеллигенцію. Прощальне слово надъ могилю выговорилъ о. І. Залчюковій другъ покойника. Мѣсто покладо надъ могилю прекрасной вѣнечъ засудги покойника, котрому най буде вѣчна память!

Новыі банкноты по 10 зол. будутъ пущены въ обѣтъ съ днѣмъ 3 л. сѣчня 1881. Рѣжница между давними а новыми буде та, що наголовокъ у давнихъ бувъ „Банкъ народный“ а у новыхъ буде „Банкъ австро-угорскій“, на наперѣ не буде знаківъ воляныхъ а текетъ буде пошлѣный: нѣмекій и угорскій. Цѣла орнамента новыхъ банкнотѣвъ не буде навѣтъ подобна до давнѣйшой.

Зъ подѣ Бережанъ пишуть намъ: Длѣ перестороги нашего народа передъ т. зв. „цвѣтками хлопскими“, покутными жидками писарчуками, подаемъ слѣдуючій фактъ: Въ однѣмъ ту селѣ захоронала корова у арендара и не було надѣи, чтобы выздоровѣла. Знайшовся заравъ жидокъ-писаръ въ Бережанѣхъ, котрѣй выстанивъ якийсь письменный циркуляръ и на него вылудивъ громадоку печатку. На подѣставѣ того письма арендаръ зарѣзавъ хору корову и мясо въ селѣ розпродавъ. Люде зъ того мяса розхоронились. На щастье власти о томъ довѣдались, инновикамъ выточено слѣдство и полици съидать въ арештѣ слѣдкомъ въ Бережанѣхъ.

Пропацію мѣста Станиславова переняла въ зарядъ сама Станиславѣвска рада громадска. Минувшихъ рокѣвъ побирало мѣсто доходу зъ выарендованя пропаціи 58000 зол., сего року не хотѣли жиды боль-

ше давати якъ 54000, бо, якъ казали, дохѣдъ въ минувшомъ роцѣ бувъ о много меншій, якъ попереднихъ лѣтъ. За годовину причину поменшена доходу зъ пропаціи мѣста Станиславова треба уважати отворѣзныя нашего народу въ тѣхъ сторонахъ. Якъ вѣдѣсно, въ Станиславѣвщинѣ сугѣ такій села (и. пр. Побереже), въ котрыхъ за усиленемъ нашего ревного духовенства народъ прійшовъ до цѣлковитого отворѣзныя а тѣмъ самымъ до самоубаиала и добробыту.

Зъ Бережанъ пишуть намъ: Нынѣ, въ дѣнь св. Зачатія пр. Богородицѣ замѣтають у насъ на велику окаяно мѣсто по вчорашномъ армарку, а въ лѣтѣ такожъ въ урочне свято русоє брукували рынокъ. Нынѣ отбувають такожъ въ Бережанѣхъ оудѣ геринѣа — ргѣж зарѣшпеніе! — якъ выражаються тутешній судовники. Правда, що — „gównoprawienie obywateli“!

На бѣднѣхъ ученикахъ рускомъ гимназіи академичной жертвовали: Русины зъ Поднолочискъ за старанемъ Ви. ии. Федоровича и Калайского 23 зр. 10 кр. а. в. Веч. О. Сѣлцкій зъ Жужели 1 зр. а. в. Именемъ убогон молодежи складає Дирекціи рус. гимназіи Ви. ии. Добродѣямъ широ сердечно Спаси-Богъ!

Землетрясенне досытъ сильно далось чути дня 25 с. м. въ Одессѣ и тривало только одну секунду.

Дальшій жертвы для бурсы Филіи „Просвѣты“ въ Золочевѣ. Кромѣ доси выказанныхъ вилмыли еще на буреу нашу охлѣдуючій жертвы: п. Громницікій проф. гимназіи зб Львова 1 зр.; п. Евг. Желеховскій проф. гим. зъ Станиславова 1 зр.; п. Мелитонъ Бучинскій зъ Станиславова 1 зр.; о. Ник. Пачовскій зъ Жуличъ кромѣ рѣчнои вклада 3 зр. одноразовой даръ 3 зр.; о. Карпо Винтонякъ зббраній жертвы при розличныхъ случаяхъ 5 зр. 54 кр. а. в.; о. Дан. Талачковичъ зъ Закомяря жертвы зъ Подгорецкого монастыря 7 зр. 92¹/₂ кр. (Дальше буде.)

Выказъ Всехъ и Благ. П. Т. жертвователѣвъ на дѣвоче воспиталище подѣ зарядомъ Инокинъ чина св. Василія Вел. зъ Словиты, котрымъ за ихъ жертвы комитетъ заявляє свою ширѣйшу подяку: 1) Юзычинскій Іоанъ зъ Бориничъ 50 зр. 2) Шанковскій Іоанъ зъ Коначинецъ 25 зр. 3) Дудкевичъ Іоанъ зъ Любичъ 20 зр. 4) Коцовскій Николай зъ Отыневичъ 10 зр. 5) Заридскій Василій зъ Пловѣго 100 зр. 6) Ганкевичъ Іоанъ зъ Буцкѣвъ 50 зр. 7) Кобылинскій Іосифъ зъ Пѣлда 1040 зр. 8) Кобылинскій Іосифъ зъ Маркови 10 зр. 9) Н. Н. 100 зр. 10) Борысьевичъ Михайль зъ Вѣлобожницѣвъ 50 зр. 11) Сьокало Василій зъ Чорткова 10 зр. 12) Дрѣ Ильницькій Іоанъ крм. собор. Перег. два льосы по 50 зр. разомъ 100 зр. 13) Вилнскій Іоанъ зъ Илавча 100 зр. 14) Н. Н. Б. А. 400 зр. 15) Шанковскій Антоній зъ Нижбѣрка льосъ Рудольфа номин. вартости 10 зр. (реальни 17 зр.) (Дальше буде.)

Вѣсти епархіальны.

Зъ АЕпархіи Львовской.

Презенту получили Веч. оо. Н. Турквичъ зъ Кльщевни на Кореличѣ; І. Кобринскій на Дебеславцѣ; М. Виницікій зъ Городища на Ушковичѣ; М. Пирожокъ юге devolutive на Тудорѣвъ.

Именованій Веч. о. Ю. Левницкій, за вѣдатель деканата и парохъ въ Джурковѣ, дѣйствителъ деканомъ Жукѣвскимъ.

Удѣленимъ бѣгъ испити конкурсового Ви. оо. А. Виликвичъ зъ Тысьменичанъ и В. Дзлинскій зъ Хоросна.

Посады получили Вч. оо. Т. Горниквичъ зъ Гошена завѣдательство прихода и деканата въ Болеховѣ; В. Леоптовичъ поповстава. пресвитеръ сотрудинство въ Вур-

штынѣ; І. Стебленскій, зав. въ Опорцѣ, дек. Скольского.

Въ пропозицію на приходъ Крабѣвъ, дек. Щирецкого принатъ Веч. оо.: І. О. Зацерковный зъ Скиндова, П. Е. Шухевичъ зъ Березова, П. А. Стефановичъ зъ Потока. На приходъ Тростянецъ, дек. Волеховского: 1. І. Целевничъ зъ Мельницѣ, 2. І. Яциквичъ зъ Пачикова, 3. И. Яновичъ зъ Витвицѣ. 4. І. Кобринскій зъ Дебеславецъ, 5. Д. Шуровскій зъ Облзаницѣ и 6. Н. Теодоровичъ зъ Долныи.

ПЕРЕНИСКА РЕДАКЦІИ.

Веч. о. І. Тыз. въ Х. За ширѣ слова узнаия и заохоты пріймѣтъ нашу ширѣ подяку. Замовленне зроблено, але піякою мѣроу не може бути готове на 1 л. сѣчня, бо листъ одержали мы за пізно, а работа не скінитотъ якъ во второкъ. Больше листомъ. Веч. о. А. Е. В. Письма Вашѣ одержали и сердечно дякуємо за приклонность для насъ. Справа порушена дуже важна, однакы сугѣ трудности, котрѣ розяснимо листомъ. Вн. орѣ Д. въ Ж. Спротована походить зъ самыхъ найавтентичѣйшихъ жергѣвъ. Богослуженне отираваино на приватну интенцію, на що маємо доказы. Надбѣсланого не можемо умѣтити. Вн. п. Волод. С. въ Б. Обговорюванне выборѣвъ до рады державной, посла больше якъ цѣлорѣчной навзы, выдаєся намъ троха перестарѣлымъ томагомъ, тѣмъ больше, що справа вѣсхъ выборѣвъ кромѣ ки. Пузыны и Федоровича вже скінчена очевидно на нашу некористъ. Будемо дуже вдячній за надосланне новыхъ дописѣвъ.

Курѣ збѣжа зъ дня 23 л. грудня 1880.

(Справованне львовской комитетъ курскій)

Цѣна ва 100 кильограмѣвъ.	отъ		до	
	зр.	кр.	зр.	кр.
Пшеница	9	70	10	75
„ бѣла	—	—	—	—
„ жѣлта	—	—	—	—
„ сѣбѣна	—	—	—	—
Жито	9	00	10	—
Ячмѣнь	6	25	7	50
Гречка	6	50	7	—
Овесъ	5	—	6	75
Горохъ до варки	7	—	10	—
„ пает.	—	—	—	—
Выска	5	40	6	—
Кокорудѣ стара	5	80	6	25
„ нова	5	80	6	50
Рѣпакъ зимовый	11	30	11	75
„ лѣтній	10	50	11	50
Рѣпѣ (Лявляк)	9	70	10	25
Насѣнне льно	11	40	12	25
Копишная (передка)	24	—	50	—
Кмѣнь	23	—	27	—
Анажъ	—	—	—	—
„ пѣсокій	36	—	39	—

КАРОЛЯ ВЕРНЕРА

ГУРТОВНА ТОРГОВЛЯ

поручає на свята

ВИНА

угорскій австрійскій французскій репскій модезьскій маляга мадере

Коньякъ и Розалисы

по найдешевшихъ цѣнахъ

такъ на мѣру якъ и въ бутелькахъ. (4—6)

ІОСИФЪ ПАДЕВСКІЙ ВО ЛЬВОВѢ

поручає тано въ наилучшихъ родахъ

ЦУКОРЪ
КАВУ
МИГДАЛЫ
РОДЗИНКИ
ДАКТИЛЬ
ФИГИ
ОРЪХИ
ЧОКОЛЯДУ
ПОМАРАНЧЪ
ЦИТРИНЫ
ПОВИДЛА
и СЛАНКИ

ГЕРБАТУ
РУМЪ
ВИНА
ПОРТЕРЪ англійскій
РОЗОЛІСЫ
и
ЛИКЕРЫ
БИШКОКТЫ
БАКАЛИ
и
МЕДѠВНИКИ

КАВЯРЪ
СЫРЫ
САЛЯМИ
САРДИНКИ
ЛОСОСЪ
ТУНЧІКІ
РАКИ
ТРУФЛЬ
ШАМПІОНЫ
МУШТАРДУ
и
ОСЕЛЕДЦЪ

ОВЪЧКИ
МЫЛО
РИЖЬ
КРУНКИ
САГО
ГРИБЫ
ФАРЕКУ
КАРТЫ
ОЛИВУ
ОЦЕТЪ
КАПАРЫ
МОСКАЛЪ

Замовленя зъ провинціи залагоджує точно отворотною почтою.